

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicista

SOROZAT –
LÉTKÉRDÉS

„MEGINT MÉSZ?”

András és Anna Topolyára költöztek, ki a nagyvárosból. Nehezen vették rá magukat. Kiváltképp András, aki foggal-körömmel maradni akart, utolsó pillanatig védte városi létét és kényelmét. De mindhiába, mert ahogy Anna szokta mondani: a gép most ezt dobta ki. Ezt a munkahelyet és ezt a lehetőséget. A józan érvek két vállra fektették András reménykedő időhúzását – pakolni kellett, és menni.

◆ Kint, Topolyán kávéval fogadták őket András leendő munkatársai. Körülnéztek, sütött a nap, minden szebbnek tűnt, mint egyébként. A kedves helyiek elmagyarázták András elődjének gyengeségeit, majd érdeklődésüket látva szidták is, mint a bokrot. Ez a tény egy kicsit gyanús lett Andrásnak, de nagyvonalúan elengedte a füle mellett. Azt is elsorolták a kedves emberek, hogy a faluban ki milyen ember, és úgy egyáltalán kivel érdemes szóba állni. András kábán bólogatott, az egész helyzet új volt neki, teljesen mindegy volt, mit mondanak, kit szidnak, és egyáltalán miről szól a társalgás – őt már az a tény, hogy költözni kell, eljönni az évek során gondosan felépített családi fészekből, kellőképpen fejbe vágta.

Némi időhúzás után jött a nagy autó, és Andrásék költöztek. Egy nagy átmenetté vált az életük. Még sokáig a régi fészekhez ragaszkodtak, kiváltképp András, aki egy darabig mindenből kettőt vett, hogy a régi, üresen maradt otthon olyan legyen a költözés után is, mint eddig. Andrásnak hosszú időbe telt megszoknia a topolyai létet, elvágni a nagyvárosi köldökszínőrt. Még jó fél éven át hazajárt mindenféle apró ürüggyel rendezgetni, takarítani, holmikát pakolni. Hetente többször is beautózott a városba, akár a legapróbb dolgot is ott vette

meg, mindig valami újabb indokot gyártott az állandósult kimozdulásokhoz. Ez a folytonos utazás Topolya és a város között megnyugtatta, kisimította a lelkét, és ennek köszönhetően valamivel könnyebb szívvel fogadta el az állandósulni látszó ideiglenességet. Visszajárt a régi helyekre, a megszokott emberekhez. Minden alkalom egy-egy újabb lehetőséget nyújtott számára a kimozdulásra. Ahogy ő mondta: a levegővételre.

Anna, két lábon járó józanságának köszönhetően, jóval gyorsabban és könnyebben elfogadta az új helyzetet. Ugyanúgy beletemetkezett a könyveibe és tanulmányaiba, mint eddig. Csodálkozva figyelte férje partravettségét, nem hitte volna, hogy András ennyire ragaszkodik a negyedik emeleti kétszobás panellakáshoz. Csendben várta, mikor múlik el párja városmániája, és mikor szokja meg végre az új otthont. „Megint mész?” – nézett fel hetente többször András újabb készülődését látva, mire az fontoskodva elsorolta, néha egyenesen papírból olvasva, mennyi halaszthatatlan ügy vár elintézésre.

Egy év telt el így. Az idő azonban jó gyógyírnak bizonyult: lassacskán ritkulni kezdtek András városjáró „levegővételei”, és egyik nap azt is ki tudta mondani: hazaértem. Itthon vagyok. ◆